

Nori būti geras sportininkas – būk geras žmogus

Ir žvaigždės sensta. Barcelonos olimpiniam čempionui disko metikui vilniečiui Romui Ubartui gegužės 26 d. sukanka 50 metų.

Legendinis disko metikas Romas Ubartas visiems laikams įėjo į Lietuvos sporto istoriją. Jis – 1986 m. Europos čempionas, 1988 m. Seulo olimpijų žaidynių vicečempionas, 1987 m., 1988 m. ir 1991 m. Grand Prix laimėtojas, 1992 m. Barcelonos olimpinis čempionas. Jis triskart gerino Lietuvos rekordus: 1981 m. Feodosijoje diską numetė 65.62, 1982 m. Taline – 67.88 ir 1988 m. Smalininkuose – 70.06.

Tiktai 2000 m. birželio 11 d. Tartu jo rekordą pagerino Virgilijus Alekna (70.39). R. Ubartas dalyvavo Seulo, Barcelonos ir Sidnėjaus olimpinėse žaidynėse, pastarosiose per iškilmingą žaidynių atidarymą nešė Lietuvos vėliavą. Jis ir dabar niekur nedingo. Dirba Lietuvos olimpiame sporte centre lengvosios atletikos treneriu, ugdo jaunosius lengvaatlečius.

Aktyviai dalyvauja visuose Lietuvos tautinio olimpinio komiteto renginiuose, labai mėgsta Olimpines dienas ir susitikimus olimpiečių klube, kur susiburia jo draugai olimpiečiai. Vėl pajunta pergalės skonį – veteranų komandoje „Salelita“ aktyviai žaidžia krepšinį, dalyvauja Lietuvos veteranų čempionate ir šiemet savo amžiaus grupėje (+50 m.) tapo Lietuvos veteranų čempionu!

„Krepšinis tapo mano hobiu. Aikštelėje man patinka išsiliėti, pasigrumti, susitikti su draugais, trumpam atsitraukti nuo darbų. Į namus grįžtu kaip šilkinis. Vyrams reikia turėti kokį nors hobi, išlieti adrenalina“, – sako R. Ubartas.

Į duris pasibeldė pusės amžiaus jubiliejus, kaip vertinate savo metus?

Per tuos metus buvo visko: ir džiaugsmo, ir ašarų. Labiau prisimenu tai, kas buvo gero. Ypatingai prisimenu tuos žmones, kurie man padėjo. Ir vaikystėje, ir vėliau, kai sportavau. Dėkoju Dievui, kad jis man padėjo susitikti su tais žmonėmis. Labai anksti (būdamas 53 metų) iš gyvenimo išėjo mano treneris Vytautas Jaras, kuris buvo sukaupęs milžinišką trenerio patirtį, kurios nesusėjęs perteikti man.

Jis mane ugdė ir kaip sportininką, ir kaip žmogų. Esu labai dėkingas visiems tiems, kurie man padėjo tapti Barselonos olimpinio čempionu – visi laukė to medalio, dėl manęs jie darė viską, kad tik tai jį laimėčiau. Kaip sportininkas, didžiulę patirtį įgijau atstovaudamas SSRS rinktinėi, joje subrendau. Vėliau savo patirtį realizavau Barselonoje. Buvo ir bėdų, bet jų nenoriu prisiminti. Mano 50 metų kelias buvo labai vingiuotas. Žmonės matė, kada man sunku, ir nuoširdžiai padėdavo ar paguosdavo. Savo gyvenime įsigijau tikrai draugų, bet ne priešų.

Ar esate patenkintas savo gyvenimu?

Taip. Ne visiems pavyksta padaryti tą, aš padariau. Nenoriu teigti, kad Barselonoje padariau žygdarbį, bet vis dėlto esu pirmasis nepriklausomos Lietuvos olimpinis čempionas. Dabar, kai jau seniai baigiau savo sportinę karjerą ir mintimis sugrįžtu atgal, daug ką daryčiau kitaip. Atėjo patirtis, bet metai ne tie, nebėra sveikatos ir jėgų. O diską galėjau mesti dar toliau, ką ne kartą dariau per treniruotes, galėjau pasiekti netgi į pasaulio rekordą. Tikrai reikėjo taisyti savo metimų techniką.

Ir dabar mano visas gyvenimas susietas su sportu. Dirbu savo mylimą darbą, trečius metus treniruoju vaikus. Ugdau ir disko metikus, ir rutulio stūmikus – jų iš pradžių nespecializuoju, viskas paaiškėja vėliau. Stengiuosi, kad viskas klostytųsi kuo geriau. Bet visko būna – ir sėkmių, ir nesėkmių. Svajoju išugdyti gerą metiką, tačiau iš karto to padaryti neįmanoma. Grupėje turiu porą metikų, kurie su manimi nori dirbti, o aš su jais, sportininkų rezultatai po truputį gerėja.

Mano auklėtiniai yra visi atvažiavę iš kitų šalies vietų – vieni studijuoja Vilniuje, vienas kitas gyvena Lietuvos olimpinio sporto centro bendrabutyje. Laukiu dar tokio vaikiną, kuriam galėčiau atiduoti viską, kaip man savo laiką atidavė mano treneris, šviesaus atminties Vytautas Jaras. Tačiau pirmiausiai reikia tokį talentą surasti. Esu kilęs iš Žemaitijos, charakterį turiu. Bandysiu gal savo gimtuose kraštuose to išskirtinio talento ieškoti. Tikrai žinau, kad

Lietuvos kaime galima rasti vyrų, kurie yra aukšti ir stiprūs, dirba ūkiškus darbus. Kaime, be to, visai kitas maistas ir oras.

Trenerio darbas, ko gero, nėra tiksliai lengvas pasivaikščiavimas?

Mano manymu, kad trenerio darbas yra savotiškai sunkesnis, nei sportininko. Sportuodamas žinojau, ko noriu ir siekiu. Trenerio darbe atsiranda daug organizacinių dalykų, kuriuos pats turi padaryti. Anksčiau apie juos negalvodavau, už mane viską darydavo treneris. Dabar viskas guli ant mano pečių.

Stengiuosi, kad vaikai neprarastų savarankiškumo, kuo daugiau viską darytų patys. Ir ne tiksliai sporte, bet ir moksle, buityje. Jeigu nori būti geras sportininkas, turi būti ir geras žmogus. Bet tam reikia ir iš savęs, ir iš kitų daug ko reikalauti. Trenerio darbas man patinka. Bandžiau save ir kitose srityse, bet jos man nebuvo prie širdies. Noriu tobulėti kaip treneris, kaupti patyrimą ir žinias.

Labai didelė pagalbinkė mano darbe – žmona Tatjana, be kurios pagalbos man būtų labai sunku. Ji man padeda išspręsti daug organizacinių klausimų. Mudviejų tandemas – labai puikus. Prieš mudviejų vestuves buvo daug įvairiausių nuomonių ir kalbų, kurios nepasitvirtino – su Tatjana kartu gyvename jau 24 –erius metus.

Dabar, kai jau viskas praeityje, gal galite pasakyti savo tolimų metimų receptą?

Norint būti geru sportininku, pirmiausiai reikia būti geru žmogumi. Kiekvienam žmogui pasakyta, kuo tu būsi, ir aš tuo tikiu. Manau, kad už mane buvo ir talentingesnių vaikų. Toli mesti man daug padėjo treneris, jo pastangos per treniruotes. Turėjau gerus fizinius duomenis (ūgis – 2.03), šitai sričiai buvau talentingas – viskas susidėjo į vieną vietą, dar plius sėkmė.

Barselonoje L. Rydelis nepateko į finalą – jeigu jis ten būtų rungtyniavęs, ką gali žinoti, kaip viska būtų susiklostę. Man tiksliai pasisekė, finale jaučiausi visai kitaip, buvo mano diena. Apskritai diską galėjau ir toliau numesti, tarkime, kokius 72 metrus, ką dariau per treniruotes, bet turėjau kai kurių techninių klaidų, kurių iki pačios sportinės karjeros pabaigos negalėjau ištaisyti.

Dabar tie, kurie nori gerinti pasaulio rekordus, važiuoja į Ameriką, kur stadionai yra atviri ir galima „gaudyti“ vėją. Tuo metu SSRS rinktinėje nebuvo keliami tokie uždaviniai – svarbiausia buvo laimėti varžybas. Diskas, kurių keletą turiu savo namuose, ir dabar mane traukia, bet kartais kūnas nebelaiko. Jeigu kartais pamėtau, iš karto pradeda skaudėti ranką.

Savo jubiliejinio gimtadienio išvakarėse su žmona Tatjana susirengėte į Maskvą. Ką tenai veikėte?

Maskvoje palaidota žmonos mama, kurios gegužės 19 d. buvo gimimo diena. Tomis pat dienomis Maskvoje vyko ir tarptautinės lengvosios atletikos varžybos, per kurias mano mokynys rutulio stūmikas dešimtokas Mantas Jūsis siekė kelialapio į Singapūrę įvyksiančias jaunimo olimpines žaidynes. Prieš trejus metus jis atvažiavo iš Švenčionėlių, į mano grupę jį nukreipė daugkartinis Lietuvos 400 m distancijos čempionatas Raimondas Turla, dabar dirbantis treneriu. Aukšto ūgio vaikinai (apie 1.90) yra tikrai talentingai, man su juo patinka dirbti.